

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8001-8002/2560

พนักงานอัยการจังหวัดร้อยเอ็ดโจทก์ นางแพง กองพิธีโจทก์ร่วม นายพีระพงษ์หรือเดี่ยว ดวงแก้ว กับพวกจำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 44/1, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 58, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91,
ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 290, ป.อ. มาตรา 75, ป.อ.
มาตรา 93, ป.วิ.อ. มาตรา 39

ย่อ / หลักกฎหมาย

ป.วิ.อ. มาตรา 44/1 บัญญัติว่า "ในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ ถ้าผู้เสียหายมีสิทธิที่จะเรียกเอา
ค่าสินไหมทดแทนเพราะเหตุได้รับอันตรายแก่ชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือได้รับความเสื่อมเสียต่อ
เสรีภาพในร่างกาย ชื่อเสียง หรือได้รับความเสียหายในทางทรัพย์สิน อันเนื่องมาจากการ
กระทำความผิดของจำเลย ผู้เสียหายจะยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีอาญาขอให้บังคับจำเลย
ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ตนก็ได้" เป็นบทบัญญัติที่มีเจตนารมณ์ที่จะช่วยผู้ที่ได้รับความเสียหาย
ในทางแพ่งให้ได้รับความสะดวกรวดเร็วในการได้รับชดใช้ค่าสินไหมทดแทนและไม่ต้อง
เสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีแพ่งเป็นอีกคดีหนึ่ง ทั้งคดีแพ่งและคดีอาญาจะได้เสร็จสิ้นไปในคราว
เดียวกัน โดยให้ผู้ได้รับความเสียหายยื่นคำร้องเข้ามาในคดีอาญา การที่ผู้ตายถูกจำเลยทั้งหก
ร่วมกันทำร้ายจนถึงแก่ความตาย เป็นความเสียหายเพราะเหตุที่ผู้ตายได้รับอันตรายแก่ชีวิต
อันเนื่องมาจากการกระทำความผิดของจำเลยทั้งหกดังกล่าว พ. มารดาของผู้ตายจึงเป็นผู้เสียหาย
มีสิทธิจะยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีอาญาตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวได้ แม้จะ
ได้ความว่าผู้ตายมีส่วนก่อให้เกิดความเสียหายด้วยโดยสมัครใจวิวาททำร้ายกับฝ่ายจำเลย ก็เป็น
ข้อเท็จจริงที่จะนำมาใช้ประกอบดุลพินิจในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนเท่านั้น ไม่ทำให้สิทธิของ
ผู้เสียหายที่จะขอให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนหมดไป

คำพิพากษา

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า
โจทก์ เรียกจำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 ในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 ตามลำดับ และเรียกจำเลยใน
สำนวนหลังว่า จำเลยที่ 6 โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งหกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา
33, 58, 83, 91, 288, 371 รัชของกลาง กำหนดโทษจำเลยที่ 2 ที่รอกการกำหนดไว้ในคดีก่อนบวก
เข้ากับโทษในคดีนี้ และเพิ่มโทษจำเลยที่ 6 ตามกฎหมาย จำเลยที่ 1 ที่ 3 ถึงที่ 6 ให้การปฏิเสธ
จำเลยที่ 2 ให้การต่อสู้อ้างเหตุป้องกัน จำเลยที่ 2 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์
ขอให้บวกโทษ และจำเลยที่ 6 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ
ระหว่างพิจารณา นางแพงมารดาของนายศราวุฒ ผู้ตาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้น
อนุญาตเฉพาะข้อหาร่วมกันฆ่าผู้อื่น และยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งหกร่วมกันชดใช้
ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าปลงศพและค่าขาดรายได้หรือค่าขาดไร้อุปกรณ์การรวมเป็นเงิน 2,980,000
บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันเกิดเหตุจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม
จำเลยทั้งหกให้การขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 371 ประกอบมาตรา 83 อันเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน
ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันฆ่า

ผู้อื่น ให้ประหารชีวิต ฐานร่วมกันพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ให้ปรับคนละ 90 บาท คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52 (1) ให้จำคุกคนละตลอดชีวิต และปรับคนละ 60 บาท ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 ให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม 2,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันเกิดเหตุ (วันที่ 3 กรกฎาคม 2556) จนกว่าจะชำระเสร็จ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 3 ถึงที่ 6 โจทก์ โจทก์ร่วม จำเลยที่ 1 และที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 ที่ 3 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 6 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 วรรคแรก ประกอบมาตรา 83 ฐานร่วมกันทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย ให้จำคุกคนละ 6 ปี ฐานฆ่าผู้อื่น ให้จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 18 ปี ลดโทษจำเลยที่ 2 หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 12 ปี เมื่อรวมกับโทษฐานร่วมกันพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 6 ปี และปรับ 60 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 12 ปี และปรับ 60 บาท จำเลยที่ 2 กระทำความผิดนี้ภายในระยะเวลาที่ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดร้อยเอ็ดรอการกำหนดโทษ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 21/2556 จึงกำหนดโทษในคดีอาญาดังกล่าวบวกเข้ากับโทษในคดีนี้ ขณะกระทำความผิดคดีดังกล่าวจำเลยที่ 2 อายุ 17 ปีเศษ ให้ลดมาตราส่วนโทษลงกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 ฐานร่วมกันทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ จำคุก 1 ปี ฐานร่วมกันพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับ 40 บาท ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 6 เดือน และปรับ 20 บาท รวมจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 12 ปี 6 เดือน และปรับ 80 บาท เพิ่มโทษจำเลยที่ 6 กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 93 (11) เป็นจำคุก จำเลยที่ 6 มีกำหนด 9 ปี ริบอาวุธมีดของกลางให้ยกคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์และคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งหกชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของโจทก์ร่วม และยกอุทธรณ์ของโจทก์ร่วม นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ คดีอยู่ระหว่างฎีกา นางสาวน้ำฝนน้องสาวจำเลยที่ 1 และเป็นบุตรสาวของนายประกันยื่นคำร้องว่า นายสาคร นายประกันและเป็นบิดาจำเลยที่ 1 ถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2557 และจำเลยที่ 1 ถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2559 ศาลชั้นต้นได้สวนแล้วเห็นว่าจำเลยที่ 1 ถึงแก่ความตายจริง เมื่อจำเลยที่ 1 ถึงแก่ความตายสิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ในส่วนจำเลยที่ 1 ย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (1) จึงให้จำหน่ายคดีเฉพาะจำเลยที่ 1 ในส่วนคดีอาญาเสียจากสารบบความ โจทก์ร่วมและจำเลยที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 และที่ 6 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ โดยคู่ความไม่ได้โต้เถียงในชั้นฎีกาว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ นายศราวุธ ผู้ตายกับพวกไปชมหมอลำที่บ้านหัวดงกำแพง แล้วเกิดเหตุทะเลาะวิวาทกับกลุ่มจำเลยทั้งหกที่หน้าเวทีหมอลำ นายไพฑูรย์ อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนเข้ามาห้ามและให้ทั้งสองกลุ่มแยกย้ายกัน กับให้หมอลำยุติการแสดง จากนั้นกลุ่มผู้ตายไปรออยู่ที่บริเวณสามแยกเข้าบ้านหัวดงกำแพง เมื่อรถกระบะที่จำเลยทั้งหกนั่งผ่านมา กลุ่มผู้ตายใช้ท่อนไม้ ก้อนหินขว้าง เกิดเหตุทะเลาะวิวาทกันอีก กลุ่มผู้ตายอ้างว่าจำเลยทั้งหกได้ประเบียดป้องและใช้อาวุธปืนยิงด้วยแต่ไม่ถูกผู้ใด ส่วนผู้ตายถูกทำร้ายในซอย

แยกเข้าบ้านหัวดงกำแพง โดยมีบาดแผลถูกฟันที่บริเวณหูขวาเล็กน้อยเห็นชิ้นส่วนของกระดูกศีรษะและ
ล้มลง มีบาดแผลบริเวณท้ายทอยลึกถึงกระดูกและบาดแผลที่ข้อศอกขวา ผู้ตายถึงแก่ความตายใน
ชอยที่เกิดเหตุ จำเลยที่ 2 นำเจ้าพนักงานไปยึดอาวุธมีดที่ใช้ในการกระทำผิดเป็นของกลาง
จำเลยที่ 2 รับว่าใช้มีดของกลางเป็นอาวุธกวดแกว่งเพื่อป้องกันไม่ให้พวกผู้ตายเข้ามาทำร้าย คดี
มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 และที่ 6 ว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดฐาน
ร่วมกันฆ่าผู้อื่น กับจำเลยที่ 3 ที่ 4 และที่ 6 กระทำความผิดฐานร่วมกันทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ถึง
แก่ความตาย ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 หรือไม่ เห็นว่า ก่อนเกิดเหตุทั้งสองกลุ่มมีเรื่อง
ทะเลาะวิวาทกันในงาน เมื่อมีคนห้ามก็แยกย้ายกันกลับ กลุ่มผู้ตายกลับมาดักกรอบริเวณที่จำเลยทั้ง
หกจะต้องขับรถผ่านเพื่อกลับบ้าน ได้ความจากคำเบิกความของนายพงษ์สิทธิ์และนายอำนาจ
พยานโจทก์ตอบทนายจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ถามค้านรับว่า ขณะที่รถของจำเลยทั้งหกวิ่งผ่านมา
คนในกลุ่มร้องบอกว่ามาแล้ว แล้วมีการขว้างปาทำร้ายกัน ฟังได้ว่ากลุ่มผู้ตายมาดักกรอจำเลยทั้งหก
เพื่อจะทำร้ายทะเลาะวิวาทกัน เมื่อจำเลยทั้งหกขับรถผ่านมีการขว้างปากระเด็นปึงปองและท่อนไม้
ก้อนหินใส่กันแล้ว จำเลยทั้งหกกลับขับรถย้อนกลับมาที่กลุ่มผู้ตายนอนอยู่ แล้วมีการลงจากรถวิ่งไล่
ทำร้ายร่างกายกันอีก พฤติการณ์ดังกล่าวฟังได้ว่ากลุ่มผู้ตายและกลุ่มจำเลยทั้งหกมีเจตนาร่วม
วิวาททำร้ายกันมาแต่แรกและเป็นการสมัครใจวิวาททำร้ายร่างกายซึ่งกันและกัน ที่จำเลยที่ 2
อ้างว่า ขณะเกิดเหตุได้หนีบมีดของกลางจากในรถของจำเลยที่ 1 ไล่ฟันกลุ่มผู้ตาย ได้กวดแกว่งมีด
ไม่ทราบว่าถูกผู้ใดนั้น ไม่อาจรับฟังได้เพราะตามสภาพศพผู้ตายมีบาดแผลถูกฟันที่บริเวณหูขวา
ท้ายทอยและข้อศอกขวาบาดแผลทั้งลึกทั้งยาวจนเห็นชิ้นส่วนของกระดูกศีรษะและสมอง ผู้ตายถึง
แก่ความตายด้วยเหตุบาดเจ็บอย่างรุนแรงและเสียเลือดมาก บาดแผลดังกล่าวเกิดจากการเจตนา
ฟันโดยเลือกฟันในส่วนที่เป็นอวัยวะสำคัญ และฟันอย่างรุนแรงหลายครั้ง เป็นการ
กระทำโดยเจตนาฆ่า มิใช่บาดแผลที่เกิดจากการกวดแกว่งมีดตามที่จำเลยที่ 2 อ้าง และเมื่อฟังได้
ว่าเหตุที่เกิดขึ้นเกิดจากทั้งสองฝ่ายสมัครใจวิวาททำร้ายร่างกายซึ่งกันและกัน จำเลยที่ 2 จะอ้างว่า
การกระทำของตนเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายหาได้ไม่ ฟังได้ว่าจำเลยที่ 2 มีความผิดฐาน
ร่วมกันฆ่าผู้อื่น ส่วนจำเลยที่ 3 ที่ 4 และที่ 6 เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ 3 ที่ 4 และที่ 6 ซึ่งนั่ง
รถไปด้วยกันกับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 5 และเมื่อเกิดเหตุแล้วได้หลบหนีไปด้วยกัน มีเจตนาร่วม
วิวาททำร้ายผู้ตายกับพวกมาแต่แรก แม้จะฟังไม่ได้ว่าเป็นตัวการร่วมในการที่จำเลยที่ 2 ใช้มีด
ของกลางฟันผู้ตายถึงแก่ความตาย แต่การร่วมทำร้ายดังกล่าวมีผลให้ผู้ตายถึงแก่ความตายจึงต้อง
ร่วมรับผิดชอบในผลแห่งความตายที่เกิดขึ้นด้วย จำเลยที่ 3 ที่ 4 และที่ 6 จึงมีความผิดฐานร่วมกัน
ทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย ฎีกาของจำเลยที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 และที่ 6 ฟังไม่ขึ้น สำหรับ
ฎีกาของโจทก์ร่วมที่ว่า ผู้ตายเป็นผู้เสียหาย โจทก์ร่วมเป็นมารดาของผู้ตายมีอำนาจจัดการแทน มี
สิทธิขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ และยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งหกชดเชยค่าสินไหมทดแทนตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้ตาย
สมัครใจเข้าวิวาทต่อสู้กับจำเลยทั้งหก ผู้ตายจึงไม่ใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัย นางแพงมารดาของผู้ตาย
ย่อมไม่มีอำนาจจัดการแทนผู้ตายซึ่งถูกทำร้ายถึงตาย นางแพงผู้ร้องจึงไม่มีอำนาจเข้าร่วมเป็น
โจทก์กับพนักงานอัยการในคดีส่วนอาญาและไม่มีสิทธิอุทธรณ์หรือฎีกา ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 ยก
คำร้องเข้าร่วมเป็นโจทก์ของนางแพงผู้ร้องและยกอุทธรณ์ของโจทก์ร่วมในคดีส่วนอาญา ชอบแล้ว
ฎีกาของโจทก์ร่วมข้อนี้ฟังไม่ขึ้น และให้ยกฎีกาของโจทก์ร่วมในคดีส่วนอาญาที่ขอให้ลงโทษจำเลย
ที่ 1 ที่ 3 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 6 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 83 เสียด้วย

ส่วนฎีกาของนางแพงมารดาของผู้ตายที่ว่า มีสิทธิยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งหกชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 นั้น เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 บัญญัติว่า "ในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ ถ้าผู้เสียหายมีสิทธิที่จะเรียกเอาค่าสินไหมทดแทนเพราะเหตุได้รับอันตรายแก่ชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือได้รับความเสื่อมเสียต่อเสรีภาพในร่างกาย ชื่อเสียง หรือได้รับความเสียหายในทางทรัพย์สินอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดของจำเลย ผู้เสียหายจะยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีอาญาขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ตนก็ได้" เป็นบทบัญญัติที่มีเจตนารมณ์ที่จะช่วยผู้ที่ได้รับความเสียหายในทางแพ่งให้ได้รับความสะดวกรวดเร็วในการได้รับชดใช้ค่าสินไหมทดแทนและไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีแพ่งเป็นอีกคดีหนึ่ง ทั้งคดีแพ่งและคดีอาญาจะได้เสร็จสิ้นไปในคราวเดียวกัน โดยให้ผู้ได้รับความเสียหายยื่นคำร้องเข้ามาในคดีอาญา การที่ผู้ตายถูกจำเลยทั้งหกร่วมกันทำร้ายจนถึงแก่ความตาย เป็นความเสียหายเพราะเหตุที่ผู้ตายได้รับอันตรายแก่ชีวิต อันเนื่องมาจากการกระทำความผิดของจำเลยทั้งหกดังกล่าว ถือเป็นผู้เสียหายมีสิทธิจะยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีอาญาตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวได้ แม้จะได้ความว่าผู้ตายมีส่วนก่อให้เกิดความเสียหายด้วยโดยสมัครใจวิวาททำร้ายกับฝ่ายจำเลย ก็เป็นข้อเท็จจริงที่จะนำมาใช้ประกอบดุลพินิจในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนเท่านั้น ไม่ทำให้สิทธิของผู้เสียหายที่จะขอให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนหมดไป นางแพงเป็นมารดาของผู้ตาย และเป็นทายาทของผู้ตาย เมื่อผู้ตายถูกทำร้ายถึงตายต้องขาดไร้อุปการะตามกฎหมายและต้องจัดงานศพจึงมีสิทธิเรียกค่าปลงศพและเรียกค่าขาดไร้อุปการะได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 ยกคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งหกชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของนางแพงผู้ร้องและยกอุทธรณ์ของนางแพงในคดีส่วนแพ่ง ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ร่วมข้อนี้ฟังขึ้น ปัญหาว่าจำเลยทั้งหกต้องชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่นางแพงผู้ร้องเพียงใด เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้ตายมีส่วนก่อให้เกิดความเสียหายด้วยโดยสมัครใจวิวาททำร้ายกับจำเลยทั้งหก และเห็นว่าจำเลยทั้งหกมีส่วนก่อให้เกิดความเสียหายมากกว่าผู้ตาย เห็นควรกำหนดค่าปลงศพและค่าขาดไร้อุปการะให้จำเลยทั้งหกร่วมกันชดใช้ให้แก่นางแพงผู้ร้องเป็นเงิน 1,300,000 บาท พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฎีกาของโจทก์ร่วมในคดีส่วนอาญา ให้จำเลยทั้งหกร่วมกันชำระเงิน 1,300,000 บาท แก่ นางแพงผู้ร้อง พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันเกิดเหตุ (วันที่ 3 กรกฎาคม 2556) จนกว่าชำระเสร็จ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

พันนะสา บัวทอง · วีรา ไวยหงษ์ รินทร์ศรี · ชลิศร์ สวัสดิ์ทิต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8001-8002/2560>